

La història interminable

Muchos años después, frente al pelotón de fusilamiento, el coronel Aureliano Buendía había de recordar aquella tarde remota en que su padre le llevó a conocer el hielo.

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ
(CIEEN AÑOS DE SOLEDAD)

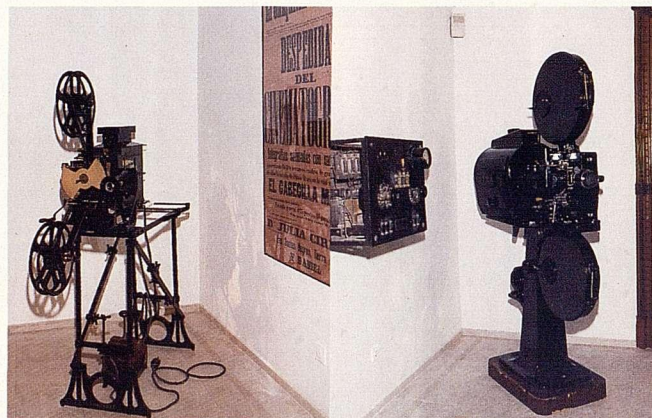
Mentre Rosalia va de compres jo aprofit per espisar, rere el vidre, les meves veïnades. La dona del costat, la dona de l'aviador i aquella altra, la dona del tinent francès. La meua és, no hi ha dubte, una autèntica **habitació amb vistes** en aquesta **ciutat de les dones**, com va batejar-la l'admirat Federico. El meu paper aleshores és com el de l'**exhibicionista**, però a l'inrevès. Tanmateix, tot és culpa d'un cert **instint bàsic** i, sobretot, de **les amistats perilloses** que fonamenten la seva existència en un món de **sexe, mentides i videos** molt especials i que m'han allunyat de la **vida conjugal sana** recomanada pels educadors. M'he vist convertit en membre d'un **grup salvatge** que actua impunement, com en un **desafiament total**, sota un **cel protector** contrari a la **caiguda dels déus**. Al cap i a la fi no oblidem que **Déu creà la dona** i que ja no s'usa allò d'un **home per a l'eternitat**.

Una **assinatura pendent** encara. A cavall entre els **somnis d'un seductor** entrat en anys i les anotacions en un **caro diari** que transporta música de **tambors llunyans** que deixaren ja de sonar fa temps. És l'afany d'assolir la **lluna**, no aquella lluna

de paper que es desfà com una **flor de tardor**, sinó aquella altra que il·lumina **la meitat del cel** i que ens permet de viure aquella **hora bruixa** en què tot és realitzable, aquelles **dolces hores** que ens fan **furtius** durant **la nit més her-**

mosa i ens permet de recordar la cançó aquella dels Beatles. Tot abans d'adonar-nos del nostre paper, el de **la mosca**, dins un món esdevingut **foguera de vanitats**.

A l'hora dels **despertars, un llarg adéu**. Serà la nostra **nit de Varennes**. Haurem representat **la gran desfilada**, no tant **la gran evasió**. Tal vegada ens espera una **vida bohèmia**, la de l'**emigrant**, més que del **fugitiu**, arribat a un nou món. Sempre serà millor que una **cadena perpètua** dins **la casa de cristall**. Tot i que no arribem més que a una sola **jornada particular**, que tinguem els **dies comptats** o que ens esperi simplement una anònica

ma **mort entre les flors**. Haver abandonat aquest **planeta dels simis** ens permetrà situar de bell nou rere aquella **finestra indiscreta** del principi. **Menjar, beure, estimar** són, malgrat tot, els símbols d'aquest **discret encant de la burgesia** que ens agla-peix. Podrem parlar de **les coses que mai no moren**, que sempre són presents en el **riu de la vida**, el de la **gent corrent**.

Allà, al **carrer de la mitja lluna**, vivia l'**home que sabia massa**. Aquell pis seu, una mena de **casa dels esperits**, damunt del **Bagdad Cafè**, era l'escenari més adient per mantenir una conversa lluny dels **crits i murmuris**. La **capsa de música**, sobre la tauleta, emetia l'únic so no humà d'aquella cambra. Era quan confesava els seus petits secrets, quan contava que havia estat el **lladre de bicicletes** en un **llarg i càlid estiu** perquè, ja se sap, que **les bicicletes són per a l'estiu**. Era, això sí, en aquesta època coneguda com **l'edat de la innocència**, enyorada sempre quan ja habitam en aquella altra enganyosament dita **l'edat d'or**.

Realment, no sabríem ben bé explicar el perquè d'aquest conte absurd. Sobretot en un dia en què era obligada la referència i l'homenatge al centenari del cinema que celebrarem el proper dia 28. Fou aquest dia, fa cent anys, quan es projectà per primera vegada **La sortida dels obrers de la fàbrica Lumière**. Aquesta és la fita que marca el naixement d'un art nou que ha revolucionat el nostre **novecento**.

No deixeu de passar pel Centre de Cultura durant aquest mes de desembre. Els habituals perquè no hi ha res més difícil que abandonar un vici, els novells perquè entre les projeccions i l'exposició commemorativa del centenari hi ha motius més que suficients. No hi valen excuses.

TEMPS MODERNES

EDITA: Centre de Cultura "SA NOSTRA"
DIRECTOR: Jaume Vidal Amengual
SECRETÀRIA DE REDACCIÓ: Francisca Niell Llabrés
ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC I TRADUCCIONS AL CATALÀ: Manel-Claudi Santos
COL·LABORADORS:
Miquel Pasqual Antoni Serra
Jeroni Salom Toni Roca
Miquel Roca Matias Vallés
Pere Estelrich i Massutí Josep Rosselló
Domènec Garcias Toni Figuera
Manel-Claudi Santos Camilo José Cela Conde
F. Javier Sánchez-Cuenca J. A. Mendiola
Francesc Rotger Claudio Klynhout
Elena Ortega Biel Amer
Joan Obrador